विदूषको ऽपि संछिन्नरज्ज्वालम्बो ऽम्बुमध्यगः
उन्मज्ज्य तत् तथा दृष्ट्वा धीरः क्षणम् अचिन्तयत् । 307
किम् इदं बणिजा तेन कृतं, किम् अथ च उच्यते,
कृतघ्ना धनलोभान्धा न उपकारे क्षणक्षमाः । 308
तद् एष कालः सुतराम् अवैक्लव्यस्य साम्प्रतं,
न हि सत्त्वावसादेन स्वल्पा अप्य् आपद् विलंघ्यते । 309
इति संचिन्त्य तत्कालं जङ्घाम् ताम् आरुरोह सः,
याम् अन्तर्जलसुप्तस्य पुंसस् तस्य न्यकृन्तत । 310
तया ततार नावा इव हस्तन्यस्ताम्बुर् अम्बुधिं,
दैवम् एव हि साहाय्यं कुरुते सत्त्वशालिनां । 311
तं मारुतिम् इव अम्भोधिपारं रामार्थम् आगतं
बलवन्तम् उवाच एवम् अन्तरिक्षात् सरस्वती । 312
साधु साधु सुसत्त्वो ऽस्ति को ऽन्यस् त्वत्तो विदूषक,
अनेन तव धैर्येण तुष्टो ऽस्मि, तद् इदं शृणु । 313
प्राप्तो ऽसि नग्नविषयम् इमं सम्प्रत्य् अतो ऽपि च
कार्कोटकाख्यं नगरं दिनैः प्राप्स्यसि सप्तभिः । 314
ततो लब्धधृतिर् गत्वा शीघ्रं प्राप्स्यसि च ईप्सितं,
अहं च आराधितः पूर्वं भवता कव्यहव्यभुक् । 315
मद्वराच् च तव इदानीं क्षुत् तृष्णा च न वर्त्स्यति,
तद् गच्छ सिद्धा एव विश्रब्धम् इत्य् उक्त्वा विरराम वाक् । 316

Digitized by Google